

almindelige regler, men hvor man ikke ville kunne bruge de her specielle regler, som jo f.eks. drejer sig om, hvis vi tager stk. 2, nr. 4, at der f.eks. er udsendelsehindringer. Altså det er i nogle meget, meget specielle tilfælde, man kan bruge de her bestemmelser.

Knud Erik Hansen (SF):

Vil det sige, at ministeren faktisk siger, at det, der ligger i forarbejderne, er nogle bestemmelser, som er udtømmende, og som gør, at ministeren ikke på nogen punkter kan indføre ny praksis?

Og er der ikke nogle ting, der faktisk er kommet ind som ny praksis, som er kommet ind på den måde, at man har taget dem ind efter lovens vedtagelse?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det er klart, at lovens forarbejder heller ikke kan være udtømmende, for så ville der heller ikke længere være tale om en skønsbestemmelse.

Men der er jo tale om nogle formuleringer, der gør, at anvendelsen er meget snævert afgrænset, og det ville aldrig kunne være sådan, at man kunne anvende en særbestemmelse til at give en egentlig familiesammenføring, når de gældende regler for familiesammenføring ikke kan bruges.

Det er altså nogle særbestemmelser, som er meget snævre, og som ikke kan bruges til at give en almindelig tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor der ikke er tale om helt særlige omstændigheder.

Knud Erik Hansen (SF):

Så vil jeg godt lige sige helt præcist: Mit spørgsmål går ikke ud på, om personen her skulle have familiesammenføring. Mit spørgsmål går ud på, om personen kunne få mulighed for at blive i Danmark, indtil man kunne søge familiesammenføring efter 3-års-reglen. Så det er ikke et spørgsmål om familiesammenføring. Det er ikke et spørgsmål om generelt at åbne for familiesammenføring, men alene om at give mulighed for, man kan være her 3-4 måneder, indtil man kan søge familiesammenføring.

Jeg vil godt have ministerens svar på, om det ikke stadig væk er muligt at bruge § 9, stk. 2, nr. 4, til det.

Det andet, jeg godt vil spørge ministeren om, er: Selv om reglen efter § 9, stk. 2, nr. 4, som det nu står her, ikke er udtømmende – det vil sige, at det er en åben bestemmelse også – er der så ikke

mulighed for, at ministeren rent faktisk kunne lave et notat og sige: Her har jeg en situation, hvor jeg kan se, at her kommer der nogle tilfælde, hvor der er brug for en ny praksis, og så levere et notat til Retsudvalget og på den baggrund meddele, at nu har man lavet en ny praksis?

Ville det ikke have været en mulighed i det her tilfælde?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det er klart, at der er en mulighed for hele tiden at vurdere praksis, men det er lige så klart, at den praksis og den eventuelle justering af praksis, man laver, skal ligge inden for det grundlag for loven, der blev formuleret, dengang Folketinget vedtog loven, for ellers var der jo sådan set ingen grund til at have et Folketing. Så kunne man jo bare have en minister, der skønnede, hvordan loven skulle fortolkes, og så kunne man sige: Nå, men det skal så sendes over til Retsudvalget og godkendes.

Men det er min klare opfattelse, at der er et meget snævert grundlag for anvendelse af denne bestemmelse, der ikke kan bruges på den måde, hr. Knud Erik Dahl beskriver det. Og det er også den vurdering, som juristerne har i Indenrigsministeriet. Jeg oplever, at det egentlig også er sådan, at eksperterne vurderer, at det er helt i overensstemmelse med det, og at der er en meget, meget snæver anvendelse.

Så selv hvis man gik ind i et tilfælde og justerede anvendelsen af praksis, så er det stadig væk inden for meget snævre rammer, vi taler om det.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Knud Erik Hansen – og ikke Dahl.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg må sige, at jeg synes, der er modstrid med det, der står i de tykke lærebøger, som jurister har gennemtygget, har bearbejdet, og så det, ministeren svarer. Der er ikke overensstemmelse.

Der står her: Der er således i realiteten tale om en helt åben bestemmelse, der er overladt til udlændingemyndighedernes skøn, hvornår disse særlige grunde foreligger. Og jeg mener, at hvis det skøn er muligt, så må der også i det her tilfælde være mulighed for, ikke en udvidelse af familiesammenføringsreglerne, men for bare at give mulighed for ophold, indtil man kan søge.

Det har jeg svært ved at se er meget vidtgående. Det kunne jo godt i virkeligheden betragtes